

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.178/2012/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. év június hó 13. napján** tartott tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben az **Egri Törvényszék** 2012. év január hó 30. napján kelt **1.B.646/2011/4.** számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott cselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés I. tétele szerint minősülő testi sértés büntettének minősíti.

A szabadságvesztés büntetését **8 (nyolc) hónapi börtönre enyhíti**, a közügyektől eltiltást mellőzi.

A börtönbüntetés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

A vádlottat **előzetes mentesítésben** részesíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

A másodfokú eljárásban felmerült **15.610** (Tizenötezer-hatszázöt) forint bűnügyi költséget **az állam viseli.**

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében vádlottat a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az ítélet ellen vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.508/2012/1. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A vádlott az elkövetést beismerte, csak az ütések számát vitatta. Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel megalapozott tényállást

állapított meg, indokolási kötelezettségének eleget téve a szükséges mértékben számot adott arról, hogy miért vetette el a vádlott védekezésének azon elemét, hogy csak egy ütést adott le.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a cselekményt is törvényesen minősítette.

A büntetés nemének és mértékének meghatározásakor helyesen vette számba a büntetést befolyásoló körülményeket, azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetés enyhítése nem indokolt figyelemmel arra, hogy a sértett - meg nem állapítható okból - maradandó fogyatékossgal járó sérülést szenvedett.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 353. § (1)-(2) bekezdése alapján mellőzhetetlennek tartotta bizonyítás felvételét.

Ennek oka, hogy a tényállás felderítetlen, melyet részben az eredményez, hogy szakértő¹ igazságügyi orvos-szakértő véleményének leleti részében kiemelte, hogy a sértett esetében a szokásosnál lényegesen vékonyabb csontszerkezetet észleltek (nyomozati iratok 108. oldal), jelentőségét a bíróság előtti meghallgatásakor is kiemelte (elsőfokú iratok 4. számú jegyzőkönyv 31. oldal), ennek ellenére az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy e tény az életveszélyes sérülés bekövetkezésében milyen szerepet játszott, az ítéletében még említést sem tesz róla, ebből adódóan a minősítés szempontjából azt irrelevánsnak tekintette.

A felderítetlenség másik oka pedig az volt, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel, hogy a maradandó fogyatékossgot eredményező fülsérülés pontosan hogyan keletkezett. Ugyanis az iratok tartalma szerint szakértő¹ igazságügyi orvos-szakértő véleményében a dobhártyavérzés keletkezési mechanizmusát a fül tájékára rendszerint tenyérrel leadott ütés (például pofon) következtében a külső hallójáratban megemelkedő légnyomás hatásával magyarázta, ezt elfogadva az ügyészség a vádiratban két ökölütés mellett egy tenyérrel történő ütést is a vádlott terhére rőtt, azonban a vádmódosításban a pofonütést a tényállásból mellőzte. Az anomáliát a főügyészség is észlelte, hiszen írásbeli átiratában a sértett maradandó fogyatékossgal járó sérülésével kapcsolatban megjegyezte, hogy annak keletkezési módja nem állapítható meg.

Az ítéltábla a Be. 353. § (1) bekezdés alapján a felderítetlenség kiküszöbölése érdekében bizonyítást vett fel, melynek során szakértő¹ igazságügyi orvos-szakértő ismételt meghallgatását foganatosította.

A szakértő tárgyalási meghallgatásán előadta, hogy az elesés után, a talajhoz csapódás következtében létrejött halántékcsontról törés és a törés vetületében a keményburkon *kívüli* vérömleny - ami az életveszélyes sérülés - valószínűleg nem alakult volna ki, ha nem lett volna ilyen vékony a sértett koponyacsontja.

Véleménye szerint minimum két, nagy erejű, a közepest meghaladó erőbehatás történt. Az egyik a bal oldali szemöldök vetületét érte el és annak zúzott sebzését eredményezte. A másik pedig az álltájéakra mért ütés, amely okozhatta az állkapocscsont mindkét oldali törését.

A bal dobhártya sérülésével kapcsolatban nem zárta ki, hogy egy harmadik bántalmazástól jött létre. A leírás alapján annyi derül ki, hogy dobhártyavérzés volt, ami akkor keletkezik, ha a dobhártya felszínén szövetfolytonosság megszakítás történik, ezért kellett, hogy valami trauma érje, valószínűsíthető a pofonütés, ugyanis ökolütésnél nincs ilyen jellegű trauma. A rendelkezésre álló adatok, nevezetesen az állkapocscsont szárának kétoldali törése alapján nem zárható ki, hogy az állkapocsizület (rágóizület) sérülése során elmozdult az állkapocs feje és emiatt kaphatott a hallójárat olyan nyomást, ami a maradandó fogyatékkal járó sérülést okozta.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az **ügyész** az írásbeli átiratában foglaltakat annyiban módosította, hogy indítványozta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítését azzal, hogy a vérömleny keményburkon kívüli, illetve a sértett koponyája az átlagosnál lényegesen vékonyabb.

Az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés ezért már álláspontja szerint sem tartható fenn, de nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a vádlott által elkövetett bántalmazás következtében a sértett maradandó fogyatékoságot szenvedett. A vádlott cselekménye ezért a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő, maradandó fogyatékoságot okozó testi sértés büntetnének minősül. Figyelemmel arra, hogy több sérülést is okozott és a beismerő vallomás is csak részleges, az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítése nem indokolt, ezért egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A **vádlott védőjének** bizonyítási indítványa elmeorvos-szakértő bevonására és a foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt elrendelt nyomozás iratainak beszerzésére irányult.

Perbeszédében kifejtette, hogy kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértett koponyacsontozata az átlagosnál lényegesen gyengébb, sérülékenyebb. Ebből következően egy sokkal kisebb erőbehatás vagy indirekt sérülés következtében is keletkezhetett a koponyacsont törése és az a folyamat, ami az életveszélyes állapot kialakulásához vezetett.

A vádlott beismerő vallomása alapján az egyértelműen bizonyított, hogy bántalmazta a sértettet, egy alkalommal megütötte, azonban kellő körülmények mellett sem számíthatott arra, és nem tudhatta azt, hogy a sértettnek ilyen vékony a koponyacsontja, ebből következően az életveszélyes eredmény bekövetkezésében felelősség nem terheli.

Ezért indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlott cselekményének súlyos testi sértés büntettként minősítését és felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását.

A vádlott a másodfokú eljárásban megváltozott személyi körülményeire nyilatkozott, illetve érdemi felszólalásában megbánásának adott hangot.

A bejelentett fellebbezések eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le. Kihallgatta mindazokat a tanúkat, akik vallomása releváns információt tartalmazott, illetve tárgyalás anyagává tette mindazokat az okiratokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak.

E körben utal arra az ítélőtábla, hogy a védő bizonyítási indítványa nem foghatott helyt.

A vádlott a történetekre szinte egyáltalán nem emlékezett, azonban a saját vallomása szerint fejenként 2 liter bort és 3 dl tömény italt fogyasztottak, amely erre kellő magyarázatul szolgál. Elmeorvos-szakértő kirendelését az indokolná, ha patológiás vagy abortív kóros részegsége utaló adat merült volna fel a bizonyítási eljárás során, ilyenre azonban maga a vádlott sem hivatkozott és ez egyéb tények alapján sem feltételezhető, az elfogyasztott ital mennyisége pedig kifejezetten cáfolja ennek lehetőségét.

A Hatvani Városi Ügyészség által B.1598/2011/1-II. számon 2011. december 27. napján foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt elrendelt nyomozás eredménye a jelen eljárás lefolytatását, a vádlott bűnösségének megállapítását nem befolyásolja. Az esetleges orvosi mulasztás mint concausa jelentőséggel nem bír, a sérülésekhez vezető okfolyamatot a vádlott indította el, enélkül orvosi kezelésre nem került volna sor.

Ezért a védő által előterjesztett - elmeorvos-szakértő bevonására és a foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt elrendelt nyomozás iratainak beszerzésére irányuló - bizonyítási indítványokat a másodfokú bíróság elutasította, mert az az ügy eldöntése szempontjából irreleváns, a további bizonyítás az eljárás indokolatlan elhúzódását eredményezte volna.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés a.) pont, b.) pont II. fordulata és c.) pont alapján részben megalapozatlan, mert a vádlott személyi körülményei és a tényállás körében felderítetlen, hiányos és iratellenes.

A megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma és a felvett bizonyítás alapján történt helyesbítéssel és kiegészítéssel orvosolta, így az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadálya nem merült fel.

Az ítéletben a vádlott személyi körülményei körében megállapított tényeket (**ítélet 2. oldal második bekezdés**) akként pontosítja, hogy élettársi kapcsolatban él tanú2-vel, gyermekük 2013. január 9. napján született, akit közösen nevelnek. Jelenleg Ausztriában ... településen dolgozik kőművesként, havi jövedelme 1.247.- euró. Testvérét a bíróság cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezte, gondnoka jelenleg az édesanyja, de a jövőben a gondnoki tisztséget a vádlott fogja ellátni (másodfokú iratok 9. szám alatti beadvány, 10. számú jegyzőkönyv és mellékletei)

A történeti tényállást az ítélet **2. oldal ötödik bekezdés utolsó mondatában** azzal egészíti ki, hogy a sértett csontszerkezete a szokásosnál lényegesen vékonyabb, erről sem a sértett, sem a vádlott nem bírt tudomással (igazságügyi orvos-szakértői vélemény nyomozati iratok 108. oldal, szakértő1 szakértő nyilatkozata elsőfokú iratok 4. számú jegyzőkönyv 31. oldal, másodfokú iratok 10. számú jegyzőkönyv 2. oldal).

Az ítélet **3. oldal utolsó bekezdést** akként pontosítja, hogy sértett

- a szemöldököt ért öklütés következtében a bal szemöldöktájék zúzott sebzését, a bal szemhéj és a kötőhártya bevérezését;
- az álltájékra mért ütés következtében az állkapocscsont jobb és bal szárának törését és a bal dobhártya bevérezését;
- az elesést követően a fejének talajba csapódása következtében a koponya bal fali tájékán hámozódást, a bal halántékcsont darabos törését és a törés vetületében keményburkon *kívüli* vérzést szenvedte el (igazságügyi orvos-szakértői vélemény nyomozati iratok 106-113. oldal, szakértő1 nyilatkozata elsőfokú iratok 4. számú jegyzőkönyv 28-31. oldal, másodfokú iratok 10. számú jegyzőkönyv 2-5. oldal). A halántékcsont törése illetve a keményburkon kívüli vérzés átlagos vastagságú koponyacsont esetén nem következett volna be.

Az ítélet **4. oldal első bekezdés második mondatát** akként helyesbíti, hogy a sértettnél keményburkon *kívüli* vérzés alakult ki (igazságügyi orvos-szakértői vélemény nyomozati iratok 108., 112-113. oldal, szakértő1 nyilatkozata elsőfokú iratok 4. számú jegyzőkönyv 28-29. oldal).

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az ítélet indokolása a 4-5-6. oldalon a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pontban írtaknak megfelelően, részletesen és iratszerűen tartalmazza a bizonyítékok számbavételét. Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében értékelte is, erről az ítélet 7.

oldalon számot adott, kifejtve, hogy miért nem fogadta el a vádlott védekezését abban a részében, miszerint csak egy alkalommal ütött, illetve hogy a sértett a hazafelé vezető úton több alkalommal is elesett és ekkor is beverhette a fejét.

A vádlott az eljárás kezdetétől elismerte, hogy megütötte a sértettet, azonban mindvégig vitatta az ütések számát.

A vádlott vallomását alátámasztotta tanú1, aki maga is látta az ütet, illetve tanú2 és tanú3 tanúk nyilatkozata, akiknek a vádlott közvetlenül az esemény után elmesélte, hogy megütötte a sértettet (nyomozati iratok 141. és 174. oldal), sőt tanú3-nak azt is elismerte, hogy több ütés volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy legalább két rendbeli erőbehatás érte a sértettet. Az igazságügyi orvos-szakértő mind az első-, mind a másodfokú eljárásban történt meghallgatásakor fenntartotta, hogy legalább két alkalommal történt ökölütés, hiszen a sérülések anatómiai elhelyezkedése alapján egy erőbehatás nem okozhatta együtt mindkét külsérelmi nyomot.

A szakértő kizárta, hogy a fül sérülése is ökölütés eredménye. Szakvéleményében a dobhártyavérzés keletkezési mechanizmusát a fül tájékára tenyérrel leadott ütés (például pofon) következtében a külső hallójáratban megemelkedő légnyomás hatásával magyarázta, mely egy harmadik erőbehatást feltételez. A szakértő másodfokú tárgyaláson történt meghallgatásának eredményeként egyértelműen megállapítható, hogy a fül sérülést okozhatta pofonütés, illetve az is, hogy állkapocscsont szárának kétoldali törése során elmozdult az állkapocs feje és emiatt kaphatott a hallójárat olyan nyomást, amely a dobhártya sérülését okozta.

Tekintettel arra, hogy az eljárás során semmilyen adat nem merült fel a körben, hogy a vádlott az ökölütés mellett pofon is ütötte volna a sértettet, ilyenről sem a terhelt, sem a tanúk nem számoltak be, az viszont a szakvélemény alapján kétséget kizáróan rögzíthető, hogy két ökölütés érte a sértettet, amelyből az egyik okozhatta a fül belső sérülését is, a másodfokú bíróság ezen keletkezési mechanizmust látta ítéleti bizonyossággal megállapíthatónak. Mindezekre tekintettel módosította a másodfokú bíróság az ítélet tényállását megjelölve az egyes sérülések keletkezési módját.

A törvényszék által megállapított tényállás nagyrészt összhangban állt az elfogadott bizonyítékokkal, azonban kiemelés érdemel, hogy iratellenes az ítélet 3. oldal utolsó bekezdésben és a 4. oldal első bekezdés második mondatában, hogy a törés vetületében keményburkon *belüli* vérzés alakult ki. A nyomozás során készült szakvélemény (nyomozati iratok 108, 112-113. oldal), szakértő1 tárgyalási nyilatkozata (elsőfokú iratok 4. számú jegyzőkönyv 28-29. oldal) egybehangzóan a keményburkon *kívüli* vérzést említ, ezt az ügyben eljáró szakértő a másodfokú eljárásban is határozottan fenntartotta.

A szakértő írásbeli véleménye és tárgyalási meghallgatásai során tett nyilatkozatai egyezők voltak a tekintetben, hogy a sértett az elesés után, a talajhoz csapódás

következtében szenvedte el a halántékcsonttörést, aminek vetületében kialakult a keményburkon kívüli vérömleny. A vádlottnak az eljárás folyamán mindvégig visszatérő védekezése szerint a sértett hazafelé ittassága miatt elesett és ekkor verte be a fejét. Ezt azonban egyértelműen cáfolta tanú1 és tanú4 tanúk vallomása, aki egybehangzóan és következetesen állították, hogy ilyen nem történt.

A koponyacsonttöréssel kapcsolatban a történeti tényállás annyiban szorult kiegészítésre a szakértői vélemény alapján, hogy a sértett csontszerkezete a szokásosnál lényegesen vékonyabb. Semmilyen adat nem állt rendelkezésre, hogy valaki erről tudomással bírt volna, e tény még a sértett előtt sem volt ismert.

A fenti kiegészítésekkel a törvényszék mérlegelő tevékenysége teljesnek tekinthető. A rendelkezésre álló bizonyítékoknak a logika szabályai szerint történő értékelése alapján az elsőfokú bíróság helytálló következtetéssel jutotta arra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított a cselekmény vádlott általi elkövetése.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A minősítés tekintetében azonban az ítéletábra az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontra helyezkedett, az - figyelemmel a tényállás módosítására is - nem felel meg az anyagi jogszabály rendelkezéseinek.

Az ítélet 7. oldal harmadik bekezdésben a jogi indokolás körében az elsőfokú bíróság helyes érveléssel mutatott rá, hogy a vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta a sértettet, amikor a fején ököllel, két alkalommal, közepes erővel megütötte.

A életveszélyt okozó testi sértés büntette eredmény-bűncselekmény, ahol az elkövetőnek a szándéka bántalmazásra terjed ki és magatartásával okozati összefüggésben az életveszélyes sérülés, mint eredmény következik be. A súlyosabb minősítést megalapozó eredményre az elkövető szándékának már nem kell kiterjednie, büntetőjogi felelősségét megalapozza az is, hogy ha az neki felróható okból, gondatlanságból jön létre (Btk. 15. §).

A másodfokú bíróság azonban nem osztotta azt az álláspontot, hogy a vádlottat az eredmény tekintetében gondatlanság terheli.

Büntetőjogi értelemben a Btk. 14. § II. fordulata szerinti hanyagság akkor állapítható meg, ha az elkövető azért nem látja előre a magatartásának lehetséges következményeit, mert a tőle elvárható figyelmet vagy kellő körültekintést elmulasztotta.

Az eredmény tekintetében fennálló gondatlanság megállapíthatóságának az a feltétele, hogy az életveszélyes eredmény lehetősége - az elkövetőtől elvárható figyelem és körültekintés mellett - felismerhető legyen.

Szakértő¹ nyilatkozatára tekintettel egyértelműen megállapítható, hogy a talajhoz csapódás következtében létrejött halántékcsontról törés és a törés vetületében a keményburkon kívüli vérömleny valószínűleg nem alakult volna ki, ha nem lett volna ilyen vékony a sértett koponyacsontja, amely adottságra a sérülés orvosi ellátása során derült fény, azt megelőzően erről még a sértett sem tudott.

Az adott ügyben tehát a bekövetkezett életveszélyes sérülés olyan váratlan, ki nem számítható, véletlenszerű körülmény - nevezetesen a sértett átlagosnál lényegesen vékonyabb csontszerkezetének - következménye volt, amelyet a vádlott még a kellő körültekintés esetén sem láthatott előre. Emiatt tehát az életveszély, mint eredmény tekintetében büntetőjogi felelősség nem terheli még a negligencia szintjén sem.

A sértett szemöldökére és álltájékára irányzott vádlotti öklütéssel okozati összefüggésben a sértett a bal szemöldöktájék zúzott sebzését, a bal szemhéj és a kötőhártya bevézését, az állkapocscsont kétoldali törését és a bal dobhártya bevézését szenvedte el. Bizonyítást nyert, hogy a vádlott magatartása indította el azt az okfolyamatot, melynek következményeként a sértettnél maradandó fogyatékoságot eredményező halláscsökkenés alakult ki. A vádlott testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal cselekedett, az elkövetés időpontjában tudata átfogta a súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló, illetve maradandó fogyatékoságot eredményező sérülés előidézésének lehetőségét és ebbe belenyugodott, az eredmény tekintetében őt eshetőleges szándék terheli, melyért büntetőjogi felelőssége megállapítható. Ennélfogva cselekményének helyes minősítése a Btk. 170. § (1) bekezdésbe ütköző és a (4) bekezdése I. tétele szerint minősülő testi sértés büntette.

A Btk. 83. § (1) bekezdés értelmében a büntetést - céljának (37. §) szem előtt tartásával - a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen ismerte fel.

A bűncselekmény minősítésének megváltoztatása mindenképp indokolja a kiszabott büntetés mértékének felülbírálatát. Az elsőfokú bíróság által a vádlott terhén megállapított testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és a (6) bekezdés I. fordulata] büntetési tétele kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, míg a másodfokú bíróság által megállapított testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és (4) bekezdés I. tétele] egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett. A törvényalkotó tehát a különös részben szereplő büntetési tételkeret meghatározásával az

elkövetett magatartást az élet ellen irányuló cselekményekhez képest a kisebb tárgyi súlyú bűncselekmények között helyezte el.

A bíróság feladata az ítékezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is.

A büntetéskiszabási szempontok értékelésének eredményeként a másodfokú bíróság megítélése szerint a vádlottal szemben a Btk. 87. § (2) bekezdés c.) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott 8 hónap börtönbüntetés szükséges, de elegendő is a büntetési célok - a társadalom védelme érdekében annak megelőzésére, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el - eléréséhez.

A Bkv. 55. számú kollégiumi vélemény iránymutatása szerint a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztéséről a bíróság a Btk. 89. §-ának rendelkezései alapján, a súlyosító és enyhítő körülményeket, valamint a Btk. 83. §-ának (1) bekezdésében meghatározott és ehelyütt is érvényesülő büntetéskiszabási elveket figyelembe véve dönt. A szabadságvesztés végrehajtásnak felfüggesztése nem kerülhet ellentétbe az általános megelőzés követelményével, fokozottan érvényesül azonban a speciális prevenció.

A Btk. 89. § (1) bekezdés értelmében a két évet meg nem haladó szabadságvesztés végrehajtása próbaidőre felfüggeszthető, ha - különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel - alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

A vádlott életvitele és az a tény, hogy újabb bűncselekmény miatt összeütközésbe a törvénnyel nem került, arra engednek következtetni, hogy a jövőben is törvénytisztelő életmódot kíván folytatni. A másodfokú eljárásban is őszinte, megbánó magatartást tanúsított és a közvetlenség folytán észlelhető volt, hogy már azon tényből adódóan, hogy több mint öt éve áll büntetőeljárás hatálya alatt, szembesült magatartása helytelenségével és annak következményeivel.

Mindezen kedvező körülményekre tekintettel alaposan feltehető, hogy a vádlott esetében a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető. A másodfokú bíróság a felfüggesztés próbaidejét a Btk. 89. § (2) bekezdés alapján 2 évi időtartamban határozta meg.

A Btk. 62. § (1) bekezdés szerinti feltétel - végrehajtandó szabadságvesztésre ítélet - hiányában a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását mellőzte.

A vádlott - büntetése végrehajtása esetén - a Btk. 47. § (2) bekezdés II. fordulata alapján büntetése legalább $\frac{3}{4}$ részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

A másodfokú bíróság felhívja a vádlott figyelmét, hogy a Btk. 91/A. § c.) pont értelmében a felfüggesztett szabadságvesztés büntetést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik.

A másodfokú bíróság indokoltnak találta a vádlott előzetes mentesítésben részesítését.

A Btk. 104. § (1) bekezdés értelmében a bíróság előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha a szabadságvesztés végrehajtását a 89. § alapján felfüggeszti, és az elítélt a mentesítésre érdemes.

Az előzetes mentesítés feltétele az elkövetőnek arra való érdemessége. Ilyenkor több körülményt is vizsgálni kell, így különösen a terhelt személyiségét, életvitelét, a bűncselekmény tárgyi súlyát, jellegét, valamint az elkövetés körülményeit, módját.

Az eljárás adataiból - a bűncselekmény jellege, elkövetési módja, a vádlott büntetlen előélete, a cselekmény elkövetése után sem indult más eljárás ellene - megállapítható, hogy a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség foka csekély. Személyiségében nem az erőszakos jellemvonások dominálnak, rendezett családi körülmények között él, a kiskorú gyermeke mellett a jövőben testvére gondnokaként beteg hozzátartozójáért is felelősséget vállalt. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az előzetes mentesítésre érdemesnek találta őt.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra - a Be. 363. § (2) bekezdés b.) pont alapján tárgyaláson eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét minősítő és büntetést kiszabó részében megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy vádlotti és védői fellebbezések enyhítésre irányulóan eredményre vezettek, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéletábra ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2013. év június hó 13. napján

**Dr. Nehrer Péter sk. a
tanács elnöke. Sárecz
Szabina Martina sk.
előadó bíró. Hrabovszki
Zoltán sk. bíró**

Az **Egri Törvényszék** 2012. év január hó 30. napján kelt **1.B.646/2011/4.** számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **3.Bf.178/2012/10.** számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2013. év június hó 13. napján jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.**

Budapest, 2013. év június hó 13. napján

Dr. Nehrer Péter sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő